

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Cyrril. Concl.
Ephes. Par. 1.
Aq. 3.

Legati *supplentes locum sedis apostolica totiusque synodi sanctissimorum Occidentalium Episcoporum*, ut loquitur Cyrillus, missi sunt ad synodum, & solo jure legationis ea quæ sibi mandatis injuncta essent, velut formulæ addicti, executi sunt. Deinde, dignitate Cyrillo cedebant; ideoque in ejusdem legationis consortio, aliunde quoque tempore posteriores, inferiores erant jure.

VIII. Ceterum observandum est tres istos Legatos, et si Celestinum & Occidentalem synodum representarent, attamen se *Romanæ Ecclesiæ vel apostolicæ sedis Legatos* inscripsisse, & iisdem nominibus à synodo quoque designatos. Quod autem attinet ad ordinem quem inter se Legati tenerent, qui perturbatus aliquando videtur in Actis synodi, non aliunde rectius constitui potest quam ex literis Celestini ad synodum & ad Theodosium, qui se fratres & coepiscopos suos Arcadium & Projectum & presbyterum suum Philippum misisse ait. Eundem ordinem secuta est Synodus Ephesina in sua interlocutione quæ habetur Actione 111. & in Actione 1v. ubi post Cyrillum vices gerentem Celestini, Arcadium & Projectum Episcopi & Legati Philippo Presbytero & Legato præferuntur, & eos Iuvenalis Hierosolymorum subsequitur. Atque sine dubio hic retentus fuit ordo in eorum confesso.

Concil. Ephes.
p. 1. Aq. 3.

In censendo autem sæpe primus loquitur Philippus; & in subscriptionibus, Cyrillum & Arcadium sequitur Iuvenalis Hierosolymitanus; qui Projecto & Philippo præfertur. Aliquando etiam Cyrillum & Philippum excipit Iuvenalis, quem Arcadius & Projectus sequuntur. Quandoque verò Iuvenalistres Legatos in subscriptione antecedit. Quæ perturbatio ab exscriptorum incuria proflixit. Summa verò amanuensium oscitantia in eo mandato conspicitur quod à Concilio Episcopis ad comitatum proficiscentibus injunctum est; quod eo ordine conscriptum est, ut Philippus Presbyter Legatus dicatur apostolicæ sedis, & Arcadio atque Iuvenali (qui Legati nomine non ornatur) præferatur. Vnde vir eruditus colligebat Philippum Presbyterum ideo Arcadio prælatum, quod à latere Pontificis missus esset, reliqui duo à synodo Romana. Quod tamen repugnat Legatorum subscriptionibus, qui se ex æquo pro Legatis apostolicæ sedis & Ecclesiæ Romanæ gerunt. Sanè negari non potest quin Legati quoque à latere ex æquo dici debeant; rejecta distinctione quæ viris eruditis tantoperè placuit. Quod unico Leonis loco confirmabo, petito ex epistola ad Iulianum Coensensem Episcopum: *Per fratres nostros Iulianum Episcopum, & Renatum Presbyterum,*

Mandatum Synodi inter ep. canonic. in Concil. Ephes.

Card. Ferron.
c. 55.

Leo ep. 19.

sed & filium meum Diaconum Hilarum, quos ex latere meo vice mea misi &c.

CAPUT V.

Synopsis.

I. Agendum nunc de Legatis ad synodum Ephesinam secundam missis. Ei occasione præbuit Eutyches in Synodo CP. à Flaviano & xxx. Episcopis damnatus. Synodi sententiam confirmavit Leo I. in celebri illa ad Flavianum epistola. Eutyches à Theodosio Imp. synodum Ephesinam cogendam impetrat: quò Leo tres Legatos misit, eisque quid servandum esset præscripsit.

II. Eutyches damnationis certus, Flavianum à iudicio repellere nititur rescripto Principis, tanquam lis inter Flavianum & Eutychetem iudicanda esset. Dein Dioscuro Alexandrino primatum synodi à Principe deferri curat, prætextu canonum, sperans Legatos hanc injuriam minime laturos, atque adeo discessuros. Hi, quòd præfessio sedis Romanæ non daretur, in Concilio assidere noluerunt. Rogaverunt autem ut epistola Leonis de damnatione Eutychetis in synodo relegeretur, quòd eludere conatur Dioscorus; & periclit. Vnde damnatus est in Chalcedonensi Concilio.

III. Noluerunt Legati in confessum Episcoporum admitti. Probat ex Actis ipsi synodi, qua Leonem à synodo expulsam esse testantur. Adfuerunt tamen ut spectatores, & animosè contradixerunt violationi fidei & canonum.

IV. Refellitur eorum opinio qui existimant Legatos illos non fuisse conquestos de injuria sedis apostolicæ illata. Legati sedis Romanæ negant Dioscorum in Concilio Chalcedonensi posse sedere, quia sine ejus auctoritate synodum Ephesinam peregerat, absque cujus sententia non licet Oecumenicam synodum celebrare.

V. Paschasinus sententia ex quorundam opinione damnare videtur eo nomine Dioscorum quòd primatum usurpaverit in ea synodo. Explicantur & emendantur Actorum Chalcedonensium verba, quæ id afferre videntur. Verba illa non habentur in exemplari ejus sententia quod Leo misit ad Episcopos Gallicanos.

I. **N**VNC agendum de Legatis ad Ephesinam secundam synodum missis; quæ anno cccc xlix. jussu Theodosij, novemdecim annis post primam, habita est Ephesi, Dioscuro Alexandrino præside. Ejus indicendæ occasio profecta est à damnatione Eutychetis Presbyteri & Archimandritæ Constantinopolitani, qui nova hæresi publicata de una in Christo natura, à Flaviano & à synodo triginta Episcoporum Constantinopoli habita propter hæresim sacerdotio & monasterij administratione turbatus est. Ea de re statim Eutyches conquestus est apud Leonem Summum Pontificem, antequam relationem rerum gestarum Romam, *ut debuit*, Flavianum misisset. Sed quia communionem inaudito Flaviano à Romana sede extorquere non potuit, synodum à Theodosio Ephesi cogendam impetravit

ope

ope Chryfaphij Eunuchi, qui Principis ingenio erga fe indulgentiffimi abutebatur. Interim Leo geflis epifcopalibus adverfus Eutychem à Flaviano miffis de nova hærefi certior factus, fenis illius imperitiam apertè damnat, exarata in eam rem luculentiffima ad Flavianum tractatione potiùs quàm epiftola, qua graviffimè Incarnationis sacramentum contra Nestorij & Eutychetis profanas novitates afferit. Præterea verò licet Theodofio fe ad Concilium evocanti indicationem neceffariam non fuiſſe Leo ſcripſerit, quia non talis quaefitio orta erat unde aut poſſet aut deberet dubitari, attamen ut aliquatenus ſtatutis Principis pareretur, ſtudium ſuum commodavit, & ad diſpoſitionis imperatoriæ effectum, auctoritatem apoſtolicæ ſedis adhibuit. Quare Iulianum Epifcopum Puteolanum, Renatum Preſbyterum, & Hilarum Diaconum delegavit, qui vice ſua ſancto conventui intereſſent, & communi ſententia omnia conſtituerent: *quibus tamen ſecundum cauſam ſatis ſibi & geſtorum ſerie & ipſius Eutycheis profeſſione patefactam, evidenter & plenè quid ſervandum eſſet oſtendit.*

II. Eutyches certus damnationis ſibi in ſynodo infligendæ, tum Flaviani & primorum iudicum ſententiis, tum apoſtolicæ ſedis auctoritate, cujus ſententiam ſe per omnia ſecururum libello ad Leonem miſſo ſpoderat, ad conſuetas artes & verſutias ſubſidiùmque Chryſaphij confugit. Conſilium ejus hoc fuit, ut Romanæ ſedis Legatos, & Flavianum, ejuſque ſocios à iudicio repelleret. quod obtineri aliter non poterat quàm reſcripto Principis. Itaque Flavianum ejuſque ſocios, qui ſecundum canones & eccleſiaſticorum iudiciorum ordinem inter iudices in hoc inſtauratum iudicio ad eſſe debebant, ad partes reorum redigit, ac ſi ſiſ aliqua inter Flavianum & Eutychem iudicanda eſſet. Hæc quidem aperta vis erat, quæ innocentiffimis Epifcopis, reſcripto Principis per fraudem elicitò, inferebatur. Sed callidiori via graſſatus eſt ad rejiciendos Romanæ ſedis Legatos. Primatum ſynodi Dioſcoro Alexandrino deferri curat decreto ſpeciali Theodofij, non autem literis generalibus, quæ eodem exemplo ad Papam & ceteros Metropolitas ſcriptæ Concilium indicebant. Iis enim Leo contradixiſſet, & ſuæ ſedis injuriam vindicaſſet. Quare machinatio illa poſt adventum Legatorum in ipſo Concilij exordio ad provocandos Legatos adnota eſt, ſperante veteratore eos aut omnino diſceſſuros, aut Principis animum per novas contentiones accenſuros. Subreptum Principi prætextu canonum. Primatus enim à Theodofio decernitur Dioſcoro ſecundum

Tom. II.

canones. Nempe ſuggeſtum fuit Imperatori, juxta canones Nicænos, ut primus locus Romano competit, ita ſecundum deberi Alexandrino Epifcopo. A ſynodo quidem Conſtantinopolitana prælatum Alexandrino Conſtantinopolitanum Epifcopum, ſed in eo nunc Flaviani eſſe cauſam, ut à iudicio conſeſſu remotus, inter reos ſe ſiſtere teneatur. Quare abſente Leone Romano, primas partes deberi Dioſcoro Alexandrino, etiam præ Legatis apoſtolicæ ſedis. Quod præiudicio Ephefinæ ſynodi prioris confirmabatur; ubi Cyrillus potiorem locum præ Romanis Legatis obrinuerat, & ſumma cum auctoritate in ea ſynodo erat verſatus. Vnde facile fuit Theodofio obrepere, cui perſpectum non erat vicem ſuam Cyrillo Celeſtinum delegaſſe, ut dixi ſuperius. Admiſſi in Concilium Legati, quid conſilij caperent dubij, temperamento quodam & fidei, quæ deſerenda non erat, & dignitati ſedis apoſtolicæ proſpexerunt. Etenim Dioſcoro allidere noluerunt, ut teſtatur Liberatus Diaconus Carthaginenſis: *Eccleſiæ Romane Diaconi vices habentes Papæ Leonis aſſidere non paſſi ſunt, eo quòd non fuerit data præſeſſio ſanctæ ſedi eorum. Inſuper etiam quòd non lecta fuerat ad Flavianum epiftola in Eutychetis damnatione à Papa Leone ſcripta, & occultata fuerat epiftola ejus per ſuprà memoratos Legatos ad ipſam ſynodum directæ.* Sanè nullum poterant occupare locum Romani Legati, donec literæ ad ſynodum Ephefinam à Leone directæ, quibus eorum legatio continebatur, recitata eſſent, & in Acta redactæ. Quare in ipſo ſynodi introitu, poſt recitatas Principis literas evocatorias, Hilarus Diaconus poſtulavit ut Leonis literæ, quæ ad ſynodum per Legatos miſſæ erant, relegerentur. Ac Dioſcorus quidem interlocutus eſt ut recitarentur, ſeptiesque juravit ſe id omnino procuraturum; ſed promiſſis non ſtetit. Quæ de re graviter conqueſti ſunt Orientales Epifcopi & Aëtius Archidiaconus in Concilio Chalcedonenſi, & iudices ſeveriſſimè expoſtulaverunt cum Dioſcoro & ceteris Præſidibus Concilij Iuvenali Hieroſolymorum & Thalaffio Cæſareæ Epifcopo, eo quòd literæ illæ relectæ non eſſent. Illi verò tergiverſationibus eludere conantur interrogationem. Dioſcorus ait ſe primò & ſecundò interlocutum ut relegerentur. Iuvenalis verò, prolata eo momento epiftolam quandam Imperatoris quæ lectionem illam diſtulerit, neminem verò deinde monuiſſe ut Leonis epiftola legeretur. Thalaffius, ſe non ejus auctoritatis fuiſſe, ut ſolus de lectione illa decernere poſſet. Quæ impudentia Dioſcorigi inter præcipua capita ob quæ damnatus

Ep. reſcriptum Ag. 1. Cone. Chalced.

Liberat. Diac. in Breviat. c. 12.

Concil. Chalced. Ag. 1.

C

fuit in Concilio Chalcedonenſi recenſita fuit à Paſchafino Legato: οὐδὲ τὴν ἑπιτολίαν ἀναγνώσθαι οὐδεμίαν τῆς μακαριότητος Πάπας Λέοντος.

III. Quare, ut antea dixi, nullum locum occupare poterant Legati de quorum legatione nondum constabat in ſynodo. Vnde factum ut neque etiam in conſeſſum Episcoporum admitti voluerint. Quod non ſolum diſertè docuit Liberatus, ſed patet etiam evidentiffimè ex Actis Ephefinæ ſynodi. Cum enim in Concilio Chalcedonenſi hæc verba recitarentur, *Reſidentibus Dioſcoro Alexandria, & Iuliano Episcopo agente vices & tenente locum ſanctiſſimi & beatiſſimi Romane Eccleſie Leonis*, Orientales Episcopi reclamant, & mendacij Acta redarguerunt. *Ejectus eſt*, inquiunt, *nullus ſuſcepit nomen Leonis*. Quid apertius? Expulſum Leonem à ſynodo teſtantur patres, neminèque ejus nomine interfuiſſe. Tentavit quidem Dioſcorus à Iuliano ſuffragium exigere. Sed ipſe atque Hilarius reſponderunt ante omnia legendam epiſtolam Leonis. Tunc Eutycheſ Legatos ſibi ſuſpectos eſſe proteſtatus, quòd à Flaviano & domo & convivio lautè excepti eſſent. Enimvero licèt pro Legatis non ſe geſſerint, ut ſpectatores adfuerunt, & omnibus quæ in perniciem fidei & canonum acta erant, animosè contradixerunt.

IV. Fruſtra ergo laborant viri docti in Novatorum argutis refellendis, qui Legatos de injuria ſedis apoſtolicæ ob primatum Dioſcorigi conqueſtos non fuiſſe, nec Ephesi, nec etiam in Concilio Chalcedonenſi, inconfultò aſſerunt. Non erat enim cur de negata ſibi conſeſſus prærogativa conquirentur, qui legationis ſuæ fidem facere non potuerunt. Intempeſtiva omnino fuiſſet de loco diſceptatio antequam de perſonarum conditione conſtaret. Hæc erat præjudicialis quæſtio; quam diſcuti noluit Dioſcorus, dilata literarum Leonis lectiōne. Itaque Legati de hac injuria (quæ gradum ſtruebat ad ſecundam quæſtionem de ordine conſeſſus) & Ephesi & Chalcedone gravibus verbis conqueſti ſunt. Quare in ipſo Concilij Chalcedonenſis exordio Legati Romani dixerunt ſe mandata habere, quibus eis præcipitur ne Dioſcorum in ſynodo conſidere patiantur. Interrogati autem à judicibus, quòd illi crimen impingerent, Lucentius unus ex illis reſpondit Dioſcoro reddendam eſſe rationem judicij ſui: *quia cum perſonam judicandi non haberet, præſumpſit, & ſynodum auſus eſt facere ſine auctoritate ſedis apoſtolicæ, quod nunquam factum eſt, nec fieri licet*. Hoc ergo flagitium admiferat Dioſcorus, quòd ſine ſedis apoſtolicæ auctoritate ſynodum Ephefinam

peregir, & in ea judicium exercuit, Eutychem reſtituendo, & Flavianum ceteroſque Episcopos damnando, ac ſi legitima fuiſſet illa ſynodus; cum tamen juxta veterem Eccleſiæ canonem non liceat ſynodum Oecumenicam celebrare abſque ſententia ſedis apoſtolicæ. Rite quidem indicta fuerat hæc ſynodus literis Theodoſij Imperatoris, evocato quoque Leone Summo Pontifice, ut ſuæ ſedis auctoritatem huic ſynodo adhiberet. Miſſorum Legatorum præſentia ut nihil deſideraretur ad plenum legitimèque Concilium celebrandum efficiebat; ſed Dioſcorigi impudenti verſutia deluſi vel potiùs repudiati ſunt. Itaque rectè de uſurpata cognitione ſynodali Dioſcorum objurgant Legati, eò quòd nondum rite conſtituta ſynodo & omnibus numeris perfecta judicium in ea ſynodicum exercuerit, vel potiùs omnia per tumultum, minas, & cædes peregir.

V. Adduci ſolet à quibuſdam formula ſententiæ Paſchafini, qua videtur damnare eo nomine Dioſcorum, quòd primatum ſibi uſurpaverit in ſynodo Ephefina. Quòd tamen ad quæſtionem iſtam nullo pacto pertinet. Licèt enim ibi dicatur Dioſcorus *preſumens ſibi primatum*, Eutychem in communionem ſuſcepiffe, ex Græco contextu, ubi Dioſcorus *ἀυθεντικός* dicitur, vox illa primatus ſignificat eum omnia cum imperiò, non autem ordine & canonicè, ſive ἀρχολόγως, egiſſe, ſuſcepto Eutyche in communionem ſub ipſa Concilij initia, non expectatis ſynodi ſuffragiis. Quare verba illa abſunt ab exemplari illius ſententiæ quòd Episcopis Gallis Leo miſit: quæ ſanè non omiſiſſet, ſi ad contumeliam Romane ſedis ulciſcendam aliqua ratione referri potuiſſent.

CAPVT VI.

Synopsis.

I. Dioſcorigi præſumptio reſpreſſa in Concilio Chalcedonenſi. Reſtitutio Eutycheſis, & Flaviani damnatio, ingrata Leoni; qui ſynodum generalem in Italia celebrari poſtulabat à Theodoſio. Negat Theodoſius, actamen reſpondet curaturum ſe ne fides Concilij Niceni injuriam pateretur. Et Anatoliſium, Flaviani in ſede CP. ſucceſſorem, à Pontifice ſuſcipi contendit: qui negat id fieri poſſe, donec de fide Anatoly conſtet. Dein Legatos mittit ad Theodoſium, qui veram fidem docerent, & ſi qui contradictores eſſent, Concilium univerſale in Italia celebrari poſtulare. Verùm ante eorum adventum Theodoſius exceſſit è vita: cui ſucceſſit Marcianus, à quo ſuſcepti ſunt.

II. Marcianus ſollicitus de celebrando Concilio in Oriente: quò Leonem accedere hortatur. Episcopi evocantur Nicæam ad Concilium generale, quòd Chalcedonenſi.

Concil. Chalced.
Act. 1.

Act. 1. Conc.
Chalced.